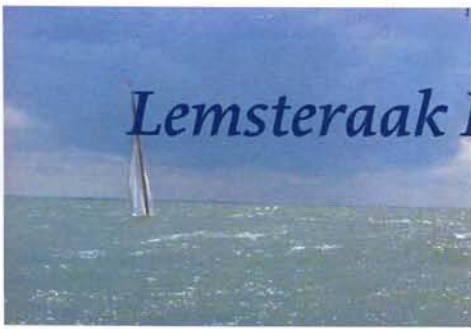

Lemsteraak Leeuwenhart zinkt door lekkende glan

Op 29 juni is onze Lemsteraak voor de kust van Friesland gezonken. Gelukkig zijn wij er met de schrik vanaf gekomen en proberen het hele gebeuren een beetje van ons af te schrijven. De oorzaak van het gebeuren is een lekkend glan aan de schroefas, waardoor het schip, bij steeds slechter wordende zee, steeds dieper kwam te liggen. Omdat dit ons allemaal kan overkomen een overzicht van deze minder aangename tocht.

Uit het logboek

Vandaag 29 juni 2007 naar Lemmer. We varen de boot naar Lemmer, want deze gaat meedoen met de Lemmer-Bokking race. Al weken van tevoren is er van alles geregeld zodat *Leeuwenhart*, inclusief 7 personen bemanning, een leuke, leerzame maar vooral veilige race zal gaan beleven. Na in de haven van Den Oever de zeilen te hebben gehesen, gaan we met windkracht 5 en halve wind in één rak richting Lemmer. Even vergeten te vertellen dat Martin (de kapitein, stuurman etc), op het moment dat hij de vetpot aandraaide, zag dat in het motorruim iets meer water stond dan normaal hoort te zijn. Maar na 10 minuten de bilgepomp aangezet te hebben, leek het probleem opgelost. Na 4 uur zeilen neemt de windkracht toe tot Bft 6 en zie ik plotseling water door de kachegaten vanonder de bank naar binnen komen. Wij verklaren dit beiden dat dit komt doordat er veel golfslag is en het water via de banken, aan dek niet meer weg loopt. Dus zoekt het zijn weg naar buiten via deze openingen/uitgangen! Maar... wat zaten we fout!

Na wat losse doeken voor de gaten gelegd te hebben ben ik even gaan liggen met mijn ogen dicht, want halve wind met kracht 6 is iets teveel voor mijn maag. Ineens schrik ik wakker van een klot-send en klappend geluid. Als ik opkijk zie ik van alles door de kajuit drijven. De mik klappt met kei harde knallen tegen de banken, allerlei rommel drijft door het water en zo ook de Wateralmanak deel II. Als ik naar boven ga om Martin te waarschuwen zegt deze "We zitten in de problemen, want de motor wil niet starten omdat het hele motorruim vol water staat. Als jij het roer overneemt, laat ik het grootzeil zakken. Ik gooi in de luwte bij Lemmer het anker wel uit en we laten we ons de haven in slepen.

Achter het roer staand, inmiddels is het windkracht 7, kan ik *Leeuwenhart* bijna niet op koers houden. Hoge golven spelen met onze boot alsof het een badeendje is. Martin kan net aan wat zeilbandjes vastzetten en zijn hoofd uit de buurt van een aanstormende klos houden. Ik ben in de 10 minuten dat ik achter het roer sta zeiknat geworden en wil naar binnen om mijn zeilpak aan te trekken. Als ik de kajuit in kom, zie ik mijn zeilpak door de kajuit drijven. Inclusief alle kussens van de banken en slaapzakken en kussens vanonder de banken. Kortom; een ravage. Nu word ik pas echt bang en naar later zou blijken niet onterecht!

Ik roep in paniek naar Martin: 'WAT NU?'. Martin roept mij toe de SOS knop van de marifoon in te drukken. Na verscheidene keren drukken gebeurt er volgens mij niets en roept Martin: 'Bel Lemmer en zeg dat we water maken via het motorruim en of ze een boot kunnen sturen.' Waar vind ik het nummer van de haven van Lemmer? 'In de wateralmanak deel II.' Nadat ik na twee minuten zoeken de Wateralmanak vanonder mijn zeilpak uit het water vis, kan ik na heel zorgvuldig handelen de natte bladzijde openen op de desbetreffende bladzijde en kan ik nog net 1 nummer ontcijferen. Dit nummer bel ik en ik krijg na 3 maal overgaan (het lijken wel 300 maal) een meneer aan de lijn. In paniek roep ik de meneer toe dat we op het IJsselmeer zitten met een motorruim vol water, dat ik doodsbang ben en of hij hulp wil sturen. Eén moment dan geef ik u mijn baas. 'NEEEE!' 'Ja hallo met wie spreek ik?' Na het hele verhaal nogmaals te hebben verteld vraagt de man naar mijn nummer waarop ik te bereiken ben. In complete verwarring geef ik hem het nummer van een langgeleden ex-vriendje. Gelukkig kom ik hier achter nog voor ik ophang (nummerherkenning zou bij eenieder verplicht moeten zijn). Inmiddels staat het water tot boven aan mijn

Opname Leeuwenhart zomer 2003. Foto links: Alleen mast en fok steken nog boven de golven uit. Onder: Het schip wordt gelicht.

knien en houd mijn maag het niet meer. Ik ben van nature toch erg schoon ingesteld, want terwijl het hele IJsselmeer aan mijn voeten drijft, leeg ik mijn maag in een teiltje.

Nu begin ik driftig met hetzelfde teiltje te hopen dit blijkt een onbegonnen zaak want na 1 teiltje lozen lijken er 2 teiltjes terug het schip in stro-

men. Maar ik heb iets te doen; afleiding. Als ik nu zou gaan nadenken over wat er met ons aan het gebeuren is, zal ik zo bang gaan worden dat ik waarschijnlijk niet meer kan handelen. Terwijl ik de tranen uit mijn ogen veeg om weer iets meer zicht te krijgen de coördinaten te lezen, gaat goddank de telefoon.

'Mvrw mt de krrrrrrrrr wr bvind u ziccccccccccc?'
'Sorry, meneer ik versta geen Fries'
'Mvrw k sprk gn Fres!'

Ondanks de zeer slechte verbinding, waarbij ik mijn paniekstem in een echo op de achtergrond hoor mee praten, kan ik hem toch nog het een en ander over onze positie vertellen en ineens zie ik aan stuurboord zijde een grote oranje boot. Halleluja nu komt het goed, nu worden we gesleept!

Maar nee, eerst een pomp aan boord daarna een mooie, lange, donkerharige jongen. Maar dit alles

mag niet baten, de pomp slaat wel aan maar zuigt geen druppeltje water uit het schip. Inmiddels vreten de golven *Leeuwenhart* steeds verder op. Ik hoor via de marifoon dat één pomp in de boot lang niet genoeg zal zijn. Het schip zal het niet redden! Wat zeg je nu: "het schip gaat het niet redden!?" Wat gaat ie niet redden? Zichzelf niet? Martin niet? Mij niet? Natuurlijk gaat hij het redden. Martin staat nog steeds achter het roer (wel met het water tot aan zijn kruis) en heeft alle vertrouwen in zijn schip, zijn troetelkind, zijn droom!

Maar ineens gaan de kajuitdeurtjes open en wordt mij bevolen nu over te stappen. Hoe bedoel je stappen? De rubberboot ligt 1,5 meter van onze boot vandaan in golven van 2 meter hoogte.

Na een reuze sprong klap ik als een boomkikker op de bodem van de rubberboot.

'Meneer u moet ook springen!' Nee, ik ga niet springen ben jij gek. 'Wie gaat het schip dan naar de haven sturen?' 'Het is een verloren zaak meneer!'

Na deze mededeling zakken Martin zijn schouders, hij laat het roer los en springt in de rubberboot naast mij.

Onze levens zijn godzijdank gered, maar aan *Leeuwenhart* kan niemand meer iets doen.

Met klapperende zeilen en als een stervende walvis moeten wij hem achterlaten op het IJsselmeer. Een avontuur dat geen van ons drieën (Martin, Jessica en *Leeuwenhart*) niet licht zullen vergeten. Maar *Leeuwenhart*, Martin en ik hebben er een rotsvast vertrouwen in dat je volgend jaar weer vol trots tussen je mede zeilgenoten vaart!

Martin en Jessica Huiberts, eigenaars van www.lemsteraak-leeuwenhart.nl

Kijk ook op de site van onze redders

www.knrm.nl/7oredningstations/lemmer/04nieuws/?TheArticle=9146